

Üstad'ın talebelerinden Ahmet Aytimur ağabey

“Seni on şeyhülislâm, on fetva emini yerine kabul

ediyorum.” Said Nursî

“Bunlar İstanbul'da Risale-i Nur'u neşrederek yirmi şeyhü'l-İslâm kadar hizmet ettiler.”

“İstanbul'un Hüsrev'i.”

Bediüzzaman Said Nursî, talebesi Ahmed Aytimur için söylemişti bu ifadeleri. Sadece ona has bir örnek gösterme tarzıydı, bazı talebelerinin ismini başka bir talebesine sıfat olarak vermek.

Bu hitap, alelâde bir teşbihten ziyade takdir, taltif ve tavzif manası taşırdı. Said Nursî ekseriyetle bazı yeni talebelerini halisâne hizmete teşvik etmek maksadıyla onlara, Abdurrahman, Hulûsi, Hüsrev, Hafız Ali, Lütfi gibi eski talebelerinden birinin ismini verirdi.

Çünkü ilk Nur Talebeleri riyadan, gösterişten, gururdan, kibirden uzak bir hâlet-i ruhiye içinde, halis niyetle ve samimiyetle hizmet ettiklerinden o, bütün talebelerinin onlar gibi olmasını arzu ederdi.

Onun için de hizmete yeni giren bazı talebelerini; istidadına, fitratına, şahsiyetine, karakterine uygun olan eski talebelerinden birine benzeterek bir bakıma onu, kendisine benzettiği talebesinin yaptığı hizmetleri yapmakla vazifelendirmiş olurdu.

Benzetilen kişi de, bizzat Üstadı tarafından kendisine örnek gösterilen Nur Talebesini, bilhassa hizmetteki hususiyetleri

ile tanıyıp yaptıklarını yaparak o ismi taşımaya lâayık olmaya çalışırdı.

Böylece hem bir hizmet tarzının devamlılığı sağlanır, hem farklı kuşakların birbirini tanınması kolaylaşır, hem de kuşaklar arasında zamanla ortaya çıkabilecek olan anlayış farklılıkları azalır.

Bediüzzaman'ın, doğup büyüdüğü Elazığ'ın Basgil ilçesinden İstanbul'a gelerek Nur hizmetine giren Ahmed Aytimur'a; Isparta'da yıllardır hizmet eden Hüsrev'i örnek göstermesinin ve "İstanbul'un Hüsrev'i" diyerek onun Isparta'da yaptığı neşriyat çalışmalarını, İstanbul'da Aytimur'un yapmasını istemesinin sebeplerinden biri de bu idi.

Said Nursî; ilk ziyareti esnasında, "Seni on şeyhülislâm, on fetva emini yerine kabul ediyorum" diyerek taltif etmişti Aytimur'u. O da bu taltif sayesinde Hüsrev gibi Risale-i Nur'a hizmet etmenin manen o makamlardan çok daha makbul olduğunu anlamış ve tercihini ona göre yapmıştı.

Gerçi İstanbul gibi büyük, karışık ve kalabalık bir şehirde, Hüsrev'in Isparta'da yaptığı Nur hizmetlerini yapmak biraz zordu, ama Bediüzzaman onda o istidadı gördüğü için mezkûr sıfatı vermişti.

Bunu müdrük olan Ahmed Aytimur da Üstadının teveccühünü karşılıksız bırakmak istemedi. Hüsrev gibi bütün zamanını ve imkânlarını Nur hizmetine hasretti. Said Nursî İstanbul'a geldiği zaman yanından pek ayrılmadı.

1953 senesinde, İstanbul'da Aytimur'la çıktığı bir gezi sırasında bazı hanımların tesettüre pek riayet etmediklerini görünce üzölen Bediüzzaman, "İstanbul'u hanımlar fethedecek" müjdesine şahit olunca, nurların her sahada gelişeceğini anladı ve hayatını böyle büyük bir hizmete vakfetmeye karar verdi.

Muhsin ve Ziya gibi üniversite talebelerinin gayretleri sayesinde, Nur hizmetleri bilhassa gençler arasında hızla yayıldığı için Isparta'dan gönderilen kitaplar yetmeyince bazı risaleleri İstanbul'da basmaya teşebbüs ettiler.

Mesuliyetini Muhsin'in üzerine alması ve baskı işleri ile fiilen meşgul olması neticesinde bastırılan Gençlik Rehberi, açılan davanın da tesiriyle bir hayli rağbet görünce risalelerin teksirle çoğaltılması veya matbaada bastırılması çalışmalarını hızlandırdılar.

Önceleri sık sık emniyet mensuplarının zecrî tedbirlerine maruz kaldıklarından ancak gizli gizli yaptıkları bu çalışmaları, Başbakan Menderes'in, Diyanetten risaleleri devlet eli ile basmasını istemesi üzerine alenîleştirdiler.

Bediüzzaman'ın tensibiyle Ankara'daki neşir çalışmalarını Atif Ural, Mustafa Türkmenoğlu, Said Özdemir, Tahsin Tola; İstanbul'daki baskı işlerini de Ahmet Aytimur, Fırıncı, Birinci üzerlerine aldılar.

İstanbul'da Risale-i Nur hizmetleri ile meşgul olanlar ekseriyetle talebeler ve maddî bakımdan orta halli insanlardı. Risalelerin baskısı için kullanabilecekleri bir sermayeleri yoktu. İçlerinde sadece Ahmet Aytimur ticaretle iştiğal ediyordu.

Bu yüzden kendisini risalelerin baskı ve matbaa masraflarını karşılamakla mükellef bilen Aytimur, işlerini biraz daha geliştirmek için Çarşıkapı'daki dükkânının yanı sıra bir de Aksaray'da havlu dokuma atölyesi açtı.

(İslam Yaşar'ın Yeni Asya Neşriyat'tan çıkan "Nur Talebeleri: Güneşin Renkleri" isimli kitabından alınmıştır.)